

LÖVÉTEI LÁZÁR LÁSZLÓ

Gyermekdarab, rekviem

*Hogy mennyire fölértünk minden tartalékot,
káposztás szalonnát és gyászidőt, csak
most érzem igazán: utolsó tagját várta
akkor a család olyan fölöslegesen,
mint amilyenek vitáink is voltak,
hogy János legyen-e vagy Dániel.
Ha bár egy percre láthattam volna
véres darabjait a hamvasztó előtt,
tudnám, ma miért nem mosakszom – de így?
...tizennyolc lenne. Felnőtt férfi.
Avas gyomrom fölött angyalszárny remeg.*

Szerető

*Ha még egy hajszálnyit ráhagy
az oszlopra az ács (fáról, vasról
mindent tud a test), biztosan
sziszegve fordultam volna
vállam felé, így persze csak az első
komolyabb mozdulatnál,
mikor véres csík maradt a lepedőn,
vettem észre a horzsolást.
Hajszálnyi pluszokkal is
ha legalább ennyire venni tudnám
az akadályokat, vagy ha megkerülhetném
a nyílt pálya szűkületeit,
őszinteségi rohamaidat, nem
öntudatlanul akarom majd.
Nem is félelemtől dühösen.*

Első nyár

*A tenyeremhez képest aránytalanul
vastagra vágott kórisfa bottal együtt is
(„fenyőt majd fönt a tanyán”),
mikor már véget értek az esőzések,
ugyanarra a nyárra ébredtünk,
mint jó pár éve mindig: ugyanaz
a szekérút immár gyalogosan, de pléhteknőnk
a fészkerben s a kőomlás is, ahol
napozni szoktam ugyanaz maradt...
(Ember- és állatállomány akkor még
nem érdekelt.) Az első harmaton aztán
már nem fértem be teknőnkbe
a szánkózó unokák közé, délutánra
(vízhordóvá értem) a kőomlást sodorta
bennebb a patak, vacsora után pedig
(nagyanyám belealudt a szentolvasóba)
a szalmazsákról is lelógott pucér lábfejem.*

